

BİBLİYOGRAFYA :

Lisânü'l-‘Arab, "cerâye" md.; BA, MD, nr. 22, s. 191; nr. 25, s. 262; nr. 47, s. 239; nr. 49, s. 28; nr. 56, s. 203; nr. 58, s. 302; nr. 61, s. 113; nr. 64, s. 34; nr. 65, s. 25, 59, 180; nr. 68, s. 39; nr. 70, s. 68, 97, 211; BA, MD-Zeyl, nr. 3, s. 50, 984; BA, KK, nr. 109, s. 3, 24; nr. 165, s. 108; BA, MAD, nr. 2425; TSMA, nr. E 664/25, 5581, D 664/6, 7549; Kalkaşendî, *Şubhu'l-a‘şâ*, IV, 51; Barkan, *Kanunlar*, s. 379-380, md. 36; S. J. Shaw, *The Financial and Administrative Organization and Development of Ottoman Egypt, 1517-1798*, Princeton 1962, s. 220-222; Uzunçarşılı, *Mekke-i Mükerrre Emirleri*, Ankara 1972, s. 15; Pakalın, I, 280.

SEYYİD MUHAMMED ES-SEYYİD

CERBÂ

(الجربا)

Ürdün'de Amman'a bağlı bir köy.

Ezruh'un kuzeyinde, Busrâ'yı Kızıldeniz'e bağlayan eski yol üzerinde Şerât dağlarının yakınındaki vadide kurulmuş bir köy olan Cerbâ, Tebük Seferi sırasında İslâm hâkimiyeti altına alındı (9/630). Cerbâ ve Ezruh halkının temsilcileri Eyle Piskoposu Yuhanna ile birlikte Tebük'te bulunan Hz. Peygamber'in huzuruna geldiler ve her yıl receb ayında 100'er dinar cizye ödemeyi kabul ederek İslâm hâkimiyetini tanıdılar, kendi dinlerini de muhafaza ettiler. Hz. Peygamber bu iki köy halkına can ve mal emniyetlerini garanti altına alan ortak bir ahidnâme verdi. Her iki köy halkına ayrı ayrı ahidnâmeler verildiği de rivayet edilmektedir. Hz. Peygamber'in Cerbâ, Ezruh ve Eyle bölgelerinde yaşayan gayri müslimlerle yaptığı bu anlaşmalar, Tebük Seferi sırasında nâzil olan cizye âyetinin (et-Tevbe 9/29) ilk defa uygulandığı anlaşmalar olması sebebiyle önemlidir.

H. Lammens, kaynak zikretmeksizin Cerbâ halkının, Hz. Peygamber'e Eyle piskoposu ile beraber gelmeleri dolayısıyla yahudi değil hıristiyan olduğunu ileri sürmektedir. Ancak İbn Sa'd Cerbâ ve Ezruh halkının yahudi olduklarını söylemektedir (eṭ-Ṭabaḳât, I, 291).

H. Peygamber cennetteki Havzu'n-nebî'nin büyüklüğünü bu iki yerin büyüklüğüne benzeterek ifade etmiş ve "Şüphesiz önünüzde Cerbâ ile Ezruh arası kadar geniş bir havuz vardır" demiştir.

Haçlı seferleri sırasında Selâhaddin-i Eyyübî 1182 yılında Dimaşk'a karşı düzenlediği bir sefer esnasında karargâhını Cerbâ'da kurmuştu. Daha sonraki devirlerde Cerbâ'nın adına pek rastlanmaz.

BİBLİYOGRAFYA :

Buhârî, "Rikâk", 53; Müslim, "Fezâ'il", nr. 2299/34-35; Vâkıdî, *el-Megâzî*, III, 1031-1032; İbn Hişâm, *es-Sîre*, II, 525; İbn Sa'd, *eṭ-Ṭabaḳât*, I, 289-291; Belâzürî, *Fütûḥ* (Müneccid), I, 71; Bekrî, *Mu‘cem*, I, 130-131; II, 374-375; Yâkût, *Mu‘cemü'l-büldân*, Beyrut 1388/1968, I, 129-130; II, 118; Köksal, *İslâm Tarihi* (Medine), IX, 227-228; Hamîdullah, *İslâm Peygamberi*, I, 281, 356, 370-371, 660; a.mlf., *el-Vecâ‘iku's-siyâsiyye*, Beyrut 1405/1985, s. 118-119; H. Lammens, "Cerbâ", *IA*, III, 105; D. Sourdel, "al-Djarbâ", *EI*² (Fr.), II, 473.

MUSTAFA FAYDA

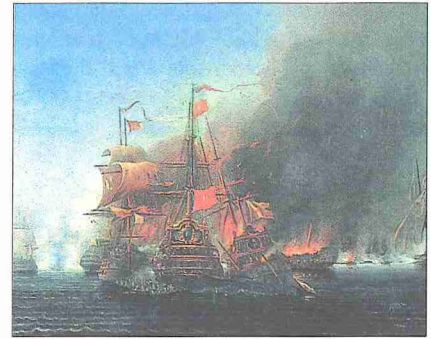
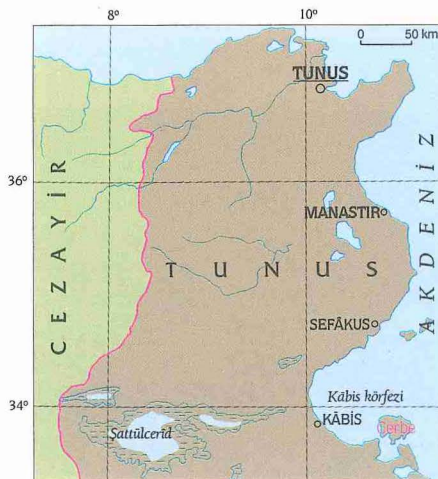
CERBE

(جربة)

Akdeniz'in
Tunus kıyılarında bir ada.

514 km² yüzölçümü ile Mağrib karasularının en büyük adası olan ve Tunus'un doğusundaki Kâbis (Gabes) körfezinde ana karadan 2 km. uzakta yer alan Cerbe'nin en yüksek noktası ancak 55 metreye ulaşır. Kuzey kıyıları genellikle düz olan adanın boğazın en dar yerinde karayolu ile Tunus'a bağlanmış olan güney kıyıları daha fazla girintili çıkıntılıdır. Arazi killi kum taşı ve kireç taşından oluşmuştur. Tipik Akdeniz ikliminin hüküm sürdüğü adada tahıl ziraatı ve bağcılık yapılır; ayrıca hurma, zeytin, portakal üretilir. Halkın geçiminde balıkçılık, süngercilik ve inci avcılığı önemli yer tutar. Çömlekçilik ve dokumacılık, geleneği olan eski el sanatlarıdır; özellikle battaniye dokumacılığı gelişmiştir.

Cerbe

Cerbe Deniz Muharebesi'ni tasvir eden Nûri Paşa'nın yağlı boya tablosu (İstanbul Deniz Müzesi)

Adanın nüfusu Berberiler, Araplar ve yahudilerden oluşur. "Şelha" denilen Berberî lehçesinin hâkim olduğu Cerbe'de konuşulan dil Tunus'ta konuşulandan farklıdır. Sayısı 284'e varan camileri tipik bir mimari karakter arzeder.

Klasik çağ yazarlarının Pharis, Phla ve Meninx adlarıyla bahsettikleri Cerbe Fenikeliler zamanında iskân görmüş, daha sonraları Kartacalılar'ın ve Romalılar'ın hâkimiyeti altına girmiştir. Romalılar'dan Vandallar'a, onlardan da Bizanslılar'a geçen ada İslâm orduları tarafından ilk defa 47 (667) yılında Ruveyfi' b. Sâbit el-Ensârî tarafından fethedilmiştir. Daha sonra hıristiyanlarla sürekli savaş sebebi olan Cerbe bir ara Sicilya Normanları'nın eline geçmiş, fakat 555'te (1160) Muvahhidî Hükümdarı Abdülmü'min adayı tekrar fethetmiştir. 683'te (1284-85) Sicilyalılar tarafından işgal edilen ada önce papalığın mâlikânesi olmuş, daha sonra Sicilya Krallığı'na bağlanmıştır. Sicilya valilerinin kötü idaresine karşı ayaklanan halk 1334'te Sicilyalılar'ı adadan kovmuştur. 1480 yılına kadar Hafsiler'in idaresinde kalan Cerbe bu tarihte istiklâline kavuşmuş, kanlı iç çatışmalardan sonra emirlik olmuştur.

Osmanlı Devleti'nin Cerbe adası ile ilk münasebetleri, XV. yüzyıl sonlarıyla XVI. yüzyıl başlarına rastlamaktadır. O sırada Cerbe hâkimi bulunan Ebû Zekeriyâ Yahyâ tâbi olduğu Tunus Sultanlığı'na karşı başkaldırarak idareyi eline geçirmişti. Ebû Zekeriyâ devrin Osmanlı Padişahı II. Bayezid'e gönderdiği mektupta, Trablusgarp'ı zapteden düşmanın Cerbe'ye de saldırdığını fakat alamadığını belirterek, "Siz bizim halifemizsiniz, destek bekliyoruz, kullarınızı ihmal etmeyiniz" demiş ve Trablusgarp'ın geri